भयेषां तत्प्रतिपादकेन 'भृगूणाम्' इति मन्त्रेणाधानम्। "हे व्रतपते" कर्म्मस्वामिन्नग्ने भृगूणामङ्गिरसांश्च सम्बन्धिना "व्रतेन" कर्म्मविशेषेण निमित्तभूतेन "त्वामादधामि" इहायतने स्थापयामीति मन्त्रार्थः। एवमुत्तरत्रापि योज्यम्। गोत्रान्तर्गतानां ब्राह्मणानामादित्या एव देवताः। अभिषिक्तस्य राज्ञो वरुणो देवता इतरस्य क्षत्रियस्य इन्द्रो देवता। "इन्द्रियेण व्रतेन" इन्द्रियाभिवृद्धिहेतुना कर्म्मणेत्यर्थः। वैश्यस्य ग्रामनिर्व्वाहको मनुदेवता। "रथकारः" अनुलोमजः सङ्कीर्णजातिः। तस्य ऋभवो देवता। एतैर्मन्त्रैर्यथादेवतमाधानं सम्पद्यते॥

अत्र मीमांसा षष्ठाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्।

"विप्रादिर्नैव रथकृदन्यो वायस्तु योगतः।
रूढेर्वर्णान्तरं तस्याधाने वर्षर्त्तुरुच्यते"॥

आधाने श्रूयते। "वर्षासु रथकार आदधीत" इति। तत्र रथं करोतीति व्युत्पत्त्या त्रैवर्णिको रथकार इति चेत्। मैवम्। सङ्कीर्णजातिविशेषे रूढत्वात्। वैश्यायां क्षत्रियादुत्पन्नो माहिष्यः। शूद्रायां वैश्यादुत्पन्ना करणी। तस्यां करण्यां माहिष्यादुत्पन्नो रथकारः। तथा च याज्ञवल्क्यः।

"माहिष्येण करण्यां तु रथकारः प्रजायते" इति॥

तस्य च रथकारस्याधानकालो वर्षर्त्तुः॥

इति सायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे आद्यकाण्डे प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः॥ ४॥